

De to Venner.

En Julefortælling om et Barn (Norff.)

Eivind hed han, og lille og tynd var han Stakkel.

Han var en fattig Arbejdsmands Søn. Der var mange Børn foruden ham, og mange Betyrninger og meget Strøb for det daglige Brød.

Der kom mange paa Besøg til disse to; men kun Eivinds Moder fik Lov at tale med ham; de andre maatte staa paa Afstand og se, men ikke komme nær til Sengen.

Men saa var der Søster Marie. Aah, hvor hun var god. Hun gik stadig omkring de to og gjorde alting saa godt for dem og talte venligt og var for Eivind som en Mor.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Slag, han havde faaet i Hovedet, da han faldt ind mellem Hjulene og rullede Eivind ud, kunde let bringe ham ind i Døden.

Der kom mange paa Besøg til disse to; men kun Eivinds Moder fik Lov at tale med ham; de andre maatte staa paa Afstand og se, men ikke komme nær til Sengen.

Men saa var der Søster Marie. Aah, hvor hun var god. Hun gik stadig omkring de to og gjorde alting saa godt for dem og talte venligt og var for Eivind som en Mor.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men den anden holdt paa, at det var ingen Ting, hvis han maatte, saa var han ganske ikke en Men indenfor engang.

Men jeg vilde saa gerne blive rask," forfattede Eivind.

„Hvorfor det da?“ „Jo, saa vilde jeg være saa lykkelig, jeg vilde aldrig mere gøre Mor eller Far imod. Og jeg vilde bede alle Børn i Verden, at de maatte være gode og lydige mod deres Forældre.“

„Ja, det var smukt," indrømmede Manden. „Nu faar vi se, hvad Gud vil gøre for os.“

Saaledes laa de og talte sammen. Og Tiden gik. Men de to blev aldrig bedre.

Da Julen blev ringet ind, var de meget daarligere.

„Gør du," sagde Manden, „hører du, Eivind, hvor de ringer hjemme hos Gud?“

„Ja," svarede Eivind. „Giv mig din Haand, Eivind, saa gaar vi i Følge hjem.“

Og Eivind løftede Haanden og lagde den ind i sin Vens. Da løste de sig begge saa trykke og glade.

Og de sov. Og Englen kom fra Gud. Og den tog dem og bar dem begge op fra Jorden og ind i Guds salige Hjem.

Haand i Haand gik de. Og da Søster Marie Julemorgen i Graahningen kom hen til dem, da var det stille der, saa stille.

En national Kamp. J. P. Nejmers, Sønderborg, fejrer i Dag Diamantbrudslap. (Narf. Stiftst.)

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

Der er det ingen Sygge over Sønderborg mere. Styrten ligger nok paa sin gamle Plads paa Valfætraaningen som for 50 Aar siden.

beside blider af allerførste Betydning. Zuden ret længe var han im Væs mest arjetæ Vørger. Først i Tredeerne blev han samtidigt Medlem af Vyræadet og Formand for den danske Vørgerforening.

Den sidste Stilling har han beklædt lige indtil den nyeste Tid. Han var i samme Tidrum Jørgeren for Sønderborgs danske Vørgerklub.

Efter 1864 bliver der jærlig Brug for hans Vørgerevner, og det er ikke alene Sønderborg Vh, men hele Sønderborg Amt, ja til Tider hele Nordflesvig, der kalder paa ham.

Tjenden var i Landet. Presse var der ingen af paa den Tid. Forenings- og Foramlingsret heller ikke, og dog stod der i de Aar, fra 1864 til 1867 meget paa Spil.

Vandets Tilhørsforhold var endnu ikke bestemt, men Spørgsmaalet var stadig paa Dagsordenen. Det gjaldt derfor om at være paa sin Post, og først og fremmest da at staa de flestgiholstentke Lovestranifer om, at Tlesvig ikke var et dansk Land.

Det er Adresierens Tid. Men ogsaa denne Maade at arbejde paa, var baade vanfælig og farlig, der maa vises den største Forsigtighed, hvis man vil undgaa, at Adresierne bliver opsnappet af de riddere me profæiske Genarmer.

En Slagtervogn blev der ikke lagt saa meget Mærke til, først man hurtigt opdagede, at Nejmers tid førte ud for Adresierne. Nejmers var kendt.

Der blev dog altid et Gemmesied for Adresierne. Nejmers var kendt i hver Landesh, han idvægede overalt sine Tilidsmand, og snart sad han inde med Bræden til et vidt-forgrenet betydningsfuldt politisk Arbejde.

Han var i de Aar med til at føle Vørgerforeningens politisk, han var som Arbet, der holdt det hele sammen i de vanfælige Tider.

Saa kom det første Valg den 18. Febr. 1867. Skulde man fremme eller ikke? Paragraf 5 var jo givet, men det var ikke den, der skulde stemmes om. I denne Tid var Nejmers i Sønderborg Amt alt.

Fra Gaard til Gaard, fra Landsby til Landsby jog han for at omvandre Høft til at deltage i Valget. Næsten Nat og Dag var han paa Færde, og den 12. Februar kendtes hans Arbejde i et Hat Valgresultat i Sønderborg Amt.

Dans Ven Ahlmann, som han har Vren af at have faaet frem, var valgt, og mere end fem Siettede af de afgivne Stemmer var danske.

I de Tider vandt Nejmers sine videnskabelige Karrierer i den nationale Kamp dermede, gjorde sig fortient, saa Slagt efter Slagt vil mindes ham med Taknemmelighed.

Men Nejmers Stillelse forhaandst selvfolgelig ikke af det politiske Liv hermede med de Aar. Som en af de nyperste, en af dem, hvis Ord havde Vægt og Betydning, har han deltaget i den nationale Kamp siden da.

Han var, da Vørgerforeningen i 1888 blev stiftet, selvforen til at være dens Formand, en Post, han beklædte med Dagtighed til 1907.

Men Væffen fulgte ikke altid Nejmers i det nationale Arbejde. Længere Dage har han orlovet i den Retning, ikke mindst i Sønderborg Vh, da først i Salsfæmterne en Bankfalktrose ramte Danmarkheden haardt.

Og nu i de allerførste Aar har jo den tyske Marineaktion været med til at fortvise Væn.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes names like Jør Kvitteret, Ames, Rebr., Mrs. Mary Hansen, etc.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes names like Jør Kvitteret, Ames, Rebr., Mrs. Mary Hansen, etc.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes names like Jør Kvitteret, Ames, Rebr., Mrs. Mary Hansen, etc.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes names like Jør Kvitteret, Ames, Rebr., Mrs. Mary Hansen, etc.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes names like Jør Kvitteret, Ames, Rebr., Mrs. Mary Hansen, etc.

Danisk Mission: Jør Kvitteret se Abl. Nr. 50. Mercer, R. Daf., Hans J. Wille. \$25.75